

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

„Nu vă amăgiți; Dumnezeu nu Se lasă batjocorit, căci ce va semăna omul, aceea va și secera.” (Galateni 6, 7)

Duminica a XXI-a după Rusalii
Pilda semănătorului

Țeșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și semănând el, una a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o. Și alta a căzut pe piatră, și, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Și alta a căzut între spini și spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o. Și alta a căzut pe pământul cel bun și, crescând, a făcut rod însutit. Acestea zicând, striga: Cine are urechi de auzit să audă.

Și ucenicii Lui îl întrebau: Ce înseamnă pilda aceasta?

El a zis: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți

în pilde, ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă. Iar pilda aceasta înseamnă:

Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu.

Iar cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască.

Iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă.

Cea căzută între spini sunt cei ce aud cuvântul, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc.

Iar cea de pe pământ bun sunt cei ce, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc într-o răbdare. Acestea zicând, striga: Cine are urechi de auzit să audă.

(Luca 8, 5-15)

Cuprins

Cine are urechi de auzit să audă!	2
Primește sămânța bună	4
Ne pregătim în fiecare zi pentru veșnicie?	4
Rugăciunea pentru aproapele	4
Sfânta Cuvioasă Parascheva	5
Un fragment din moaștele Sfintei Maria Magdalena va ajunge la Iași	6
Nu este niciodată nimeni degeaba lângă tine	6
Limbile	7
Ghinda și dovreacul	7
Soția perfectă	8

Cine are urechi de auzit să audă!

Evangelia de astăzi înfățișează bine-cunoscuta parabolă a Semănătorului: o împrejurare cât se poate de obișnuită după chipul ei, dar în al cărei miez se ascunde Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, și sufletul nostru, și învățătura Evangheliei, și obârșiile căilor de pierzare și de mântuire a omului - toate laolaltă.

„leşit-a semănătorul să semene sămânța sa.” Ce simplu început! Simplitate în afară, adâncime înlăuntru: semănătorul e Hristos iar sămânța e învățătura Evangheliei.

Ogorul pe care Semănătorul a aruncat sămânța Sa, este chiar lumea aceasta. Noi, oamenii suntem ogorul pe care Hristos a aruncat sămânța Cuvântului Său. Numai că ea a rodit în mod diferit, după cum și firea oamenilor este atât de diferită.

Atât de simplă era pilda încât ucenicilor le era greu să o priceapă, să o lege de viața în duh, astfel că, după plecarea mulțimilor, Apostolii L-au rugat pe Mântuitorul să le descopere tâlcul acestei pilde.

Sămânța căzută lângă drum reprezintă pe cei ce aud Cuvântul lui Dumnezeu, dar vine diavolul și fură sămânța din inima lor. Precum este drumul, așa sunt și multe suflete bătătorite de multe gânduri rele, dorinți murdare și simțăminte josnice, așa că învățătura cea bună nu mai poate prinde rădăcină în ele. Aceștia sunt cei indiferenți, cei dezinteresați, cei cărora păcatul le-a întunecat gândirea și nu pricep, dar nici nu vor să priceapă cuvântul lui Dumnezeu! Ei nu mai sunt pământ bun pentru că nu-și mai aparțin; răul și necredința stăpânesc în inima lor. Lăsat să intre în inima omului, păcatul strică ogorul cel bun și-l face neroditor. Face din inima omului un teren sterp. Aceasta este

lucrarea diavolului, să strice inima omului spre nerodire!

Sămânța căzută pe loc pietros sunt acei oameni care aud Cuvântul lui Dumnezeu și îl primesc cu bucurie dar când vine o încercare peste dânșii se leapadă repede, pentru că nu au rădăcină adâncă. În vreme de pace și liniște par a fi credincioși, dar când vin ispitele, prigoanele și primejdiile se leapadă lesne de credință. Ei admiră frumusețea Evangheliei, frumusețea sfinților, admiră puterea de credință a mucenicilor, admiră roadele pe care le-a produs creștinismul în sufletele altora, dar ei nu se schimbă cu nimic.

Sămânța căzută între spini sunt aceia care primesc Cuvântul dar spinii sufocă sămânța care încolțește și ajung să nu mai dea roadă. Aceștia sunt oamenii prea mult implicați în cele ale lumii, oamenii care aleargă numai după averi, plăceri și alte deșertăciuni pe care pun foarte mult preț. Pentru ei, Cuvântul lui Dumnezeu este mereu pe locul doi.

Sunt oamenii care nu au înțeles niciodată care sunt adevăratele priorități ale vieții, care este rostul adevărat al vieții noastre. Aceasta înseamnă că un om poate să ajungă să cunoască bine credința în Dumnezeu și cu toate acestea sufletul lui să fie încă departe de mântuire.

„Ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16, 26) - iată un adevăr pe care îl uităm adesea. Hristos pune asupra noastră o singură grijă, numai grija de suflet, de mântuirea noastră. Aceasta este grija grijilor, și, purtând-o pe aceasta, toate celelalte se dezleagă de la sine.

Sămânța căzută în pământ bun sunt acei oameni care aud Cuvântul Domnului, îl înțeleg, îl primesc cu toată inima și aduc roadă bună cu răbdare și statornicie.

Despre această ultimă categorie de oameni, Mântuitorul spune că ei „țin” - pentru cei de pe drum și „fac roadă” - pentru cei din loc pietros și rodesc într-o răbdare, pentru cei ce „se înțeacă între spini”. A patra categorie de oameni, face ceea ce nu au făcut toate cele trei care sunt pe calea pierzării.

Ce rod aduce cuvântul lui Hristos în pământ bun? Unul o sută, altul șazeci, altul treizeci (Matei 13, 23), a spus Domnul în marea Sa dragoste și milostivire față de noi. El nu cere de la toți la fel, ci de la unii mai mult iar de la alții mai puțin, așa încât să se mântuiască cât mai mulți, cât mai mulți să moștenească împărăția lui Dumnezeu.

Luca spune numai recolta de o sută, arătând prin aceasta mărimea recoltei de pe pământ bun, pe când Matei și Marcu spun și de felurimea ei, care mulțumește pe Stăpân. Împărăția cerurilor are trepte de slavă și putere, iar cei mântuiți nu sunt toți deopotrivă, deși toți sunt în bucurie și strălucire.

Parabola este simplă și ușor de înțeles. **E important să fim pământul cel bun și roditor. Să fim cu inimă bună și curată, următori ai lui Dumnezeu într-o toată.**

Faptul că se pierd trei părți din sămânță nu-i nici vina semănătorului, nici a seminței, ci pământul e de vină. Nici Hristos, nici a Sa învățătură nu sunt de vină că se pierd atâția oameni, ci de vină sunt numai ei înșiși. Nu-și închină munca și

dragostea lor seminței primite, n-o apără de buruieni, n-o așează în adâncul roditor al inimii, n-o păzesc până la seceriș.

Însuși Mântuitorul și-a arătat prin această parabolă mâhnirea că nu toți oamenii înțeleg iubirea nesfârșită a lui Dumnezeu față de noi. Avea să cunoască atât de dureros respingerea, răutatea, ura cumplită, ne iubirea oamenilor. Chiar dacă suferința Sa a fost mântuitoare pentru întreaga omenire, nu doar pentru unii. Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mântuiască (1 Timotei 2, 4) nevrând să piară cineva (II Petru 3, 9).

„Cine are urechi de auzit să audă!” De două ori a spus aceleași cuvinte, și de două ori a strigat, ca să deștepte auzul lăuntric al surzilor; ca să răsună prin veacuri de viață-dătătoare înțelepciune și s-o audă toate neamurile până la sfârșitul lumii. Strigă a primejdie. Strigă ca să arate singura, strâmta cale de scăpare din stricăciunea și vâlvătaia lumii. Strigă ca să se vadă că aici nu sunt în joc haine, pământuri sau case, ci înșăși viața.

Credința în suflet vine prin auz dar lucrează prin iubire. Pământul bun este omul în sufletul căruia se duce lupta continuă între bine și rău, adevăr și minciună și din această luptă iese întotdeauna biruitor cel care folosește armele facerii de bine și ale dragostei. Deci, credința adevărată este cea a faptei; **arată-mi credința ta prin faptele tale**, scrie Sfântul Iacov (II, 14).

Ceea ce contează cu adevărat în această parabolă este pământul! Adică inima omului. Cuvântul lui Dumnezeu - sămânța - este aceeași pentru toți. Este sămânța bună și roditoare, pe care Semănătorul a semănat-o cu mult sânge. Întâi El însuși, apoi slujitorii Săi care au fost trimiși să pregătească ogorul acestei lumi.

Alegerea este însă a noastră! **„Cine are urechi de auzit, să audă!”** Amin.

(Sfântul Nicolae Velimirovici)

„Nelișiștea și grija sunt pentru cei care n-au credință.”

Primește sămânța bună

Se semăna sămânătorul despre care citim în Evanghelie? Sămăna o sămânță bună, vie, nemuritoare, și roada pe care o aducea pe pământul ce o primea era una binecuvântată, care dăinuia în viața veșnică.

Fiecare om să semene ceva: cuvîn-

tele, faptele lui sunt niște semințe care cad zilnic și care nu pier fără urmă. Ele odrălesc pentru seceriș, când grâul va fi strâns în hambarul ceresc, iar buruienile vor fi aruncate în foc - însă oamenilor prea puțin le pasă de asta: seamănă răul cu pumnul, iar la seceriș niciodată nu se gândesc sau își închipuie că din răul pe care l-au semănat va crește în cele din urmă binele.

Ochiul lui Dumnezeu veghează peste toate acestea și cuvântul Său ne preîntâmpină: „**Nu vă amăgiți; Dumnezeu nu Se lasă batjocorit, căci ce va semăna omul, aceea va și secera. Cel ce seamănă în trupul său însuși, din trup va secera stricăciune, iar cel ce seamănă în duh, în duh va și secera viață veșnică**” (Galateni 6, 7-8)

„**Pentru că ei au semănat vânt, vor culege furtună**.” (Osea 8, 7) Furtună vei culege și tu, frate, dacă acum semeni semințele păcatului și stricăciunii - și cine va adăposti de această furtună capul tău fără apărare? Grâul se va ascunde în hambar, dar tu unde vei fi atunci?

Sămânța cea bună este cuvântul lui Dumnezeu. Începe să-l primești în sufletul tău, pe care l-au năpădit neghinile și spinii. El le va smulge, va pune stăpânire pe suflet, va aduce în acesta o viață nouă și va face să crească în el mai întâi pai, apoi spic, apoi grâu deplin. (Marcu 4, 28)

(din: „**Fiecare zi un dar al lui Dumnezeu**”)

Ne pregătim în fiecare zi pentru veșnicie?

Doi creștini lucrau la pădure și tocmai doborau un copac. Zice unul: „Lite, așa e și viața omului. Trăim, ne zbatem, la urmă vine moartea și ne doboară ca pe copacul ăsta și nu se alege nimic”. Celălalt i-a replicat: „Ba nu-i așa, frate. Abia după ce am doborât copacul, vom vedea dacă e bun pentru o construcție, dacă e potrivit pentru mobilă într-o casă de oameni, dacă e bun pentru instrumente muzicale sau e bun doar pentru a arde în foc. Așa și cu omul, Dumnezeu îl cântărește la timpul potrivit și îl hărăzește pentru lucruri nobile sau îl aruncă în focul veșnic.

Pentru viața veșnică omul se pregătește în timpul vieții sale muritoare. Cine nu trece prin moarte nu poate câștiga viața cea fără de moarte.

(Adrian Alui Gheorghe, *Părintele Iustin Pârvu: o misiune creștină și românească*, Editura Doxologia, Iași, 2013, pag. 154)

Rugăciunea pentru aproapele

Cine se roagă pentru altul câștigă și el însuși. Căci săvârșește un act de iubire și sporește în ea, ridicându-se la o stare superioară. Apoi, se roagă pentru sine. Căci, prin însuși faptul că se roagă, se pune în legătură cu Dumnezeu, de la care vin bunătațe și putere. Deci, rugându-te pentru altul continuu, te rogi pentru tine continuu. Și câți o pot face aceasta? Apoi, cine poate să aibă mereu în minte pe toți oamenii în mod continuu? Doar cel desăvârșit îi poate avea virtual pe toți în gând. În orice caz, rugăciunea cuiva pentru altul îl unește cu acela în cugetul lui. Astfel, rugăciunea este un mijloc de unire între oameni.

(Pr. Dumitru Stăniloae, nota 436, în *Filocalia XI*, Editura Humanitas, București, 2009, p. 225)

„Ceea ce spunem rămâne veșnic.”

Sfânta Cuvioasă Parascheva (14 oct.)

Cuvioasa Parascheva s-a născut într-o familie credincioasă la începutul sec. al XI-lea, în Epivata (astăzi Boiados), pe țărmul Mării Marmara, lângă Kallicrateia, la 50 km de Constantinopol.

Pe când avea 10 ani, Parascheva a auzit cuvintele Mântuitorului: „*Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmeze Mie*” (Mc. 8, 34).

Impresionată, a dăruit hainele sale unei fetițe sărace, îmbrăcându-se ea cu cele rupte. Acest lucru l-a făcut de mai multe ori, neținând seama de muștrările mamei. Această mare virtute sufletească a Paraschevei era reflectată și pe fața ei tânără deoarece sufletul luminează fața și o face foarte frumoasă. Prin urmare, a fost cerută în căsătorie de numeroși tineri bogați însă, în ciuda insistențelor părinților și a prietenilor ei, a refuzat propunerile lor. Mai mult, dorindu-și să se retragă în pustie, a plecat fără știrea părinților la Constantinopol.

După ce s-a închinat în bisericile de aici, s-a îndreptat spre Heraclea Pontului; aici Cuvioasa a găsit o biserică a Maicii Domnului, unde a petrecut cinci ani de zile în diferite nevoițe. S-a dus apoi să se închine la Locurile Sfinte, după care a mers în pustiu lordanului și s-a oprit la o mănăstire de maici.

Nu este ușor a descrie câte ispite i-a adus acolo diavolul și prin câte nevoițe l-a înfruntat, învingându-l. Se străduia să

trăiască precum a trăit și Sfântul Ioan Botezătorul, Sfântul Ilie și Sfânta Maria Egipteanca viețuitoare în această pustietate timp de 47 de ani. Astfel că Parascheva s-a hotărât să rămână în pustiu lordanului unde gustase cele mai alese bucurii duhovnicești.

Într-o noapte, însă, pe când avea 25 de ani, priveghind ca de obicei în rugăciune și asceză, a văzut un înger luminos, care i-a spus să se întoarcă în locurile părintești pentru a se pregăti de trecerea la Domnul. Și-a dat seama că este o vedenie dumnezeiască și s-a bucurat mult pentru că se va despărți de pământ și va pleca la cer, astfel că s-a întors în locurile natale.

Bolnavă și sfârșită s-a întors în Epivata, fără să spună cuiva cine este și de unde vine. Aici a întemeiat, conform tradiției, o obște care se ocupa cu îngrijirea săracilor și a ajutat pe cei suferinzi, pe văduve, pe orfani, pe bătrâni și pe toți care erau în nevoie. A petrecut aici doi ani de nevoiță, străină și necunoscută de nimeni.

La vârsta de numai 27 de ani, și-a dat sufletul în mâinile Domnului pe Care L-a iubit din copilărie.

A fost îngropată aproape de mare, ca o străină, ea fiind curând dată uitării de către localnici, însă nu și de către Dumnezeu Care a proslăvit-o, descoperind după mulți ani trupul ei neputred și frumos mirositor. Astfel, fiind îngropat alături de ea trupul unui marinar care-și petrecuse viața în păcate și care începuse să miroasă urât, ea s-a arătat în vis ca o împărăteasă la doi localnici, descoperindu-le locul unde era înmormântată, numele și locul ei de origine, cerând să fie așezată într-un loc de cinste. A doua zi, trupul neputrezit și înmiresmat al Sfintei a fost ridicat cu sobor de preoți și credincioși și așezat în Biserica Sfinților Apostoli din Kallicrateia unde, timp de 200 de ani, sfintele sale moaște

„Punctul nostru cel mai slab sunt multele cuvinte și discuții.”

au devenit izvor de minuni și vindecări.

Pe 13 iunie 1641, Moaștele Cuvioasei Parascheva au fost cumpărate cu bani grei de către domnitorul Vasile Lupu și mitropolitul Varlaam și așezate cu mare fast în Biserica Sfinții Trei Ierarhi din Iași, unde au rămas până la incendiul din noaptea de 26 spre 27 decembrie 1888 (din care au ieșit neatînse, deși a ars toată lemnăria raclei și chiar salteluța de bumbac pe care erau așezate!). La începutul anului 1889 acestea au fost strămutate în Catedrala Mitropolitană din Iași, devenită până în zilele noastre centrul pelerinajelor anuale de ziua Sfintei.

Un fragment din moaștele Sfintei Maria Magdalena va ajunge la Iași

Pelerinii care vor veni anul acesta la hramul Sfintei Cuvioase Parascheva, vor putea să se închine atât la racla Ocrotitoarei Moldovei cea mult folosită, cât și la racla în care se află un fragment din moaștele Sfintei Mironosițe și Întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena.

Sfintele moaște vor ajunge pe Aeroportul Internațional din Iași în seara zilei de vineri, 9 octombrie 2015, în jurul orelor 22:00-23:00. Delegația de la Mănăstirea „Simonos Petras” din Sfântul Munte Athos, care va aduce sfintele moaște, alături de reprezentanții Arhiepiscopiei Iașilor și de cei ai oficialităților locale și centrale, se vor îndrepta apoi spre Cate-

drala Mitropolitană din Iași. Arhimandritul Dosoftei Șcheul, Mare Eclesiarh al Catedralei Mitropolitane din Iași a menționat că în racla ce va fi adusă din Sfântul Munte Athos se află mâna Sfintei Maria Magdalena și un fragment din Sfânta Cruce pe care a fost răstignit Mântuitorul Hristos. Începând din seara zilei de duminică, 11 octombrie 2015, pelerinii se vor închina și raclei ce adăpostește un fragment din moaștele Sfântului Ioan Gură de Aur, ce va fi adusă de la București, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, de Preasfințitul Părinte Timotei Prahoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Nu este niciodată nimeni degeaba lângă tine

Milostenia nu este numai să dai din traistă. Milostenie este că accepți pe un om să stea lângă tine, fără să îl alungi în gând. Ai un coleg care are un necaz, trebuie să știi să-i faci o mângâiere, să-i descreești fruntea. La săraci poți să faci o rugăciune scurtă: „Doamne, miluiește-!”, dacă nu poți să-i dai, că ești în tramvai și el este pe trotuar. Întrebarea se pune, cum ne este inima noastră în legătură cu suferința din jur? Cel mai mare lucru de care vom fi întrebați la Judecata de Apoi este: **„De ce nu am dat mai multă atenție semenilor noștri?”**

Nu este niciodată nimeni degeaba lângă tine. El este cu știința lui Dumnezeu, ca tu să-l ajuți sau să te folosești. Te folosești, că poate are o putere de duh mai mare. Sau îl ajuți tu, în sensul de a-l suporta. Este o mare greșeală atunci când certăm pe unul sau pe altul! Îl rabdă Dumnezeu și pe acela și de aceea l-a pus în calea ta, ca să-l rabzi și tu și să te încununezi! Dumnezeu nu ne ține că suntem

„Ne dorim libertatea. De ce? Ca să putem fi robii patimilor noastre.”

noi foarte vrednici. Ne ține că este El foarte milostiv.

(*Ne vorbește Părintele Arsenie*, vol. 3)

Limbile

O dată, pe când mă aflam unde mă aflam [în India, n. ed.], un misionar străin a venit la mine și mi-a spus: „Sunteți un om bun, dar nu sunteți o bună creștină”.

Am zis: „De ce?”

„Fiindcă sunteți aici de atâta vreme și vorbiți doar în engleză. Ce limbi ale băștinășilor ați învățat?”

I-am răspuns: „N-am izbutit să învăț nici o limbă a locului, fiindcă călătoresc mult dintr-un loc în altul. De îndată ce învăț un dialect, cei din jur încep să vorbească altul. Am învățat să spun doar ‘Bună dimineața’ și ‘Bună seara’. Nimic mai mult.

„Aaa, nu sunteți creștină. Cum puteți evangheliza? Toți catolicii și protestanții învață dialectele locale ca să poate face asta...”

Atunci mi-am zis: „Doamne, dă-mi un răspuns pentru el”. Am cerut aceasta din toată inima, și apoi i-am spus: „Ah, am uitat! Știu cinci limbi.”

„Cu adevărat? Care sunt acestea?”

„Cea dintâi limbă este zâmbetul. Cea de-a doua, lacrimile. Cea de-a treia este a mângâia. Cea de-a patra este rugăciunea, iar cea de-a cincea este dragostea. Cu aceste cinci limbi mă plimb în toată lumea.”

Atunci m-a oprit zicând: „O clipă. Puteți să repetați, ca să notez ce ați spus?”

Cu aceste cinci limbi poți călători în tot pământul, și toată lumea va fi a ta.

lubește-i pe toți ca pe tine însuși - fără să-ți pese de religie sau rasă, de nimic.

Toți suntem zidirea lui Dumnezeu. Nu poți ști niciodată dacă cineva pe care-l vezi astăzi va ajunge mâine sfânt.

Gherontissa Gavrilia

Ghinda și dovleacul

Într-o călduroasă zi de vară, un sătean se întorcea de la câmp. Era mare arșiță și omul se simțea tare obosit. Văzând la marginea drumului un stejar mare și umbros, se opri să se odihnească puțin. Se așeză jos, la poalele copacului, cu spatele rezemat de trunchi. Își ridică privirea în sus și văzu mulțimea de ghindă tânără care atârna de crengile lui.

- Vai, vai, ce de ghindă, își zise săteanul. Dar oare de ce un copac așa mare și puternic, cum e stejarul, are un fruct așa mic și ușor ca ghinda? Crengile lui ar putea susține chiar și dovleci. Ei, da, un stejar plin de dovleci, ce bogăție!

Și tot gândind și socotind, iată că îl luă somnul și ațipi. Dormi un pic și... iată că, deodată se trezi! Ce se-ntâmplase? O ghindă se desprinsese din copac și căzuse drept pe nasul omului nostru. Acum, își tot freca nasul, căci, deși mică, ghinda venind de sus, îl lovisse cu putere și îl durea un pic.

- Măi, își zise țăranul. Vezi, toate lucrurile cu rostul și tâlcul lor... Ei, na! Ce s-ar fi ales de nasul și de capul meu dacă din stejar ar fi căzut un dovleac și nu o ghindă?!

Citatele dintre coloane aparțin maicii Gavrilia Papaianis (1897-1992), de naționalitate greacă, cu viață sfântă.

„Dacă ai dragoste pentru toată lumea, întreaga lume e frumoașă.”

Soția perfectă

Un negustor din Orient ședea în prăvălia lui când vecinul său, mai tânăr, îl anunță:

- În curând mă căsătoresc și sunt tare emoționat. Tu nu te-ai gândit niciodată să te căsătorești? Negustorul îi răspunse:

- Ba da, m-am gândit. Și când eram tânăr mi-o doream foarte mult. Voiam să găsesc soția perfectă. Am pornit la drum pentru a o găsi și am mers la Damasc. Acolo am întâlnit o femeie frumoasă, plină de grație, distinsă și foarte spirituală, dar care nu prea era scoasă în lume. Am pornit atunci din nou la drum, îndreptându-mă spre Alep. Acolo am întâlnit o femeie pe cât de spirituală, pe atât de modernă, frumoasă

din multe puncte de vedere, dar nu reușeam să comunicăm. La urmă am mers la Cairo și, după multe căutări, am găsit-o. Era profundă, harnică, inteligentă și frumoasă ca un înger. Simțeam că am găsit femeia perfectă.

- Atunci, de ce nu ai luat-o de soție?, îl întrebă prietenul pe negustorul nefericit.

- Bietul de mine, spuse vânzătorul de ceai clătinând din cap... **Și ea căuta soțul ideal...**

În relațiile dintre soți, între colegi la serviciu sau în orice împrejurare unde sunt implicați mai mulți oameni, fiecare vrea ca nu el, ci celălalt să fie perfect.

Noi am vrea totdeauna ca celălalt să fie desăvârșit. Așteptăm de la altul eforturi în șlefuirea caracterului său, nouă revenindune doar sarcina de a ne bucura de darurile spirituale dobândite de el. Uităm însă că poate și ceilalți au aceleași exigențe în privința noastră, cât pretindem noi de la ei.

De aceea, a accepta pe altul ca prieten sau soț înseamnă a-l primi cu felul său de a fi, cu diversitatea sa, cu defectele sale și nu copia vreunui vis prostesc de-al nostru.

Programul liturgic: 12-18 octombrie

Zilnic	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Marti	17:00	Priveghere
Miercuri	7:30	Acatistul și Sfânta Liturghie (Parastase) - Sf. Cuv. Parascheva de la Iași -
	18:00	Sfântul Maslu
Vineri	18:00	Acatistul Sf. Mc. Efreim cel Nou
Sâmbătă	17:00	Vecernia și Acatistul Sf. Ierarh Luca
Duminică	7:30	Utrenia și Sf. Liturghie (Fără parastase)

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239; **Preot slujitor:** Eugen Ciuche - 0744 862 191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Birnat 19, Bacău. **Email:** parohialazaret@yahoo.com

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.